

„In tegenwoordigheid van mijn dochter?“
„Er is niets waarover ik mij tegenover haar behoef te schamen.“

„Dan . . . zal ik het u zeggen: uw vader was een dief, mijnheer! En je zoudt willen dat ik aan den zoon van een dief mijn dochter zou uithuwelijken?“

Een oogenblik kon Otto niet antwoorden. Het scheen wel of het hem niet mogelijk was de beteekenis der woorden van den kolonel te begrijpen. Toen schreeuwde hij het eindelijk uit: „Je liegt!“

„Dat kan niet waar zijn, vader!“ kreet Janna, wie de tranen nu langs de wangen stroomden. — „Als je moeder het feit voor je verzwegen heeft, ben ik niet te laken,“ zei de kolonel. „Als ze nog in leven is, vraag het haar dan!“

„Het is een leugen,“ riep Otto weer. „Ik kan het niet gelooven. En al was dit zoo, ben ik verantwoordelijk voor mijns vaders fouten? Mag een zoon worden gestraft voor de misdaad van zijn vader? Een misdaad waaraan hij geen deel nam? Moet hij even slecht wezen als zijn vader? Dat is niet nobel, dat is schandelijk onbillijk! En bovendien, mijnheer, ik zeg u het is een leugen!“

„Je kent het spreekwoord: de appel valt niet ver van den stam!“ was het antwoord van den kolonel.

Otto voelde de aanvechting om zijn beleediger tegen den grond te slaan, de tegenwoordigheid van Janna weerhield hem hiervan. Hij wendde zich af en liep naar de deur, daar keerde hij zich om en vroeg aan het meisje, angstig haar antwoord verbeidend: „Jij gelooft het toch niet, Janna?“

„Zoo waar ik hier sta, zweer ik, het is waar!“ antwoordde de kolonel. „Mijn kind weet niets!“

Een half uur later stond Otto voor zijn moeder; zijn oogen vol woede en verdriet; met hijgenden adem; de handen tot vuisten gebald, dat de nagels in zijn vleesch drongen.

Mevrouw Striening zat in een lagen stoel, het hoofd in de beide handen en weende alsof haar hart zou breken — „Moeder, je zegt het is waar,“ kermde haar zoon, „maar waarom, waarom heb je me het nooit verteld?“ — „Ik heb steeds gedacht dat het onnoodig zou zijn,“ snikte ze. „Ik wilde het voor goed verbergen.“

„De waarheid komt altijd uit, moeder!“

„Maar het was niet jouw fout, mijn jongen,“ zei ze. „Jij bent niet aansprakelijk voor je vaders vergrijp.“ — Hij grimlachte.

„Niet in uw oogen, maar wel in de oogen van de wereld!“

„Het is onrechtvaardig, Otto! Ach, ik ben zoo bedroefd. Ik dacht dat het reeds lang vergeten was, dat elk spoor was uitgewischt en nu na zooveel jaren . . . Otto, Otto! vergeef het mij. Ik verzweg het om je bestwil!“

Hij viel op zijn knieën voor haar neer, zijn armen om haar hals, zijn gelaat tegen het hare, terwijl beider tranen zich vermengden.

„Ik vergeef je, moeder,“ mompelde hij. „Ik was wreed! Ik heb je verdriet gedaan. Had ik kunnen vermoeden dat het waar was, nimmer zou ik gesproken hebben. Maar ik



DE TOESTAND TE DENDERMONDE BLIJKT ZEER ERNSTIG TE ZIJN.
Deze kinderen werden 3 Februari door het R.-K. Huisvestigings-Comité te Leiden uit Dendermonde gehaald en van Roosendaal onmiddellijk doorgevoerd naar Horst (Limburg), waar zij allen bij families ondergebracht zijn. De kinderen werden aangetroffen tusschen de puinhoopen van de verwoeste stad, waar zij natuurlijk heel treurig gehuisvest waren (van de 1400 huizen zijn er niet meer dan een honderdtal over). De foto werd genomen op de binnenplaats van het „Steen“, te Antwerpen. — Giften worden gaarne door Dr. E. Verviers, 3 Octoberstraat 11a, Leiden, ontvangen.

wilde hem zijn leugen teruggeven! Huil niet, moeder!“

Haar snikken hielden eensklaps op en ze lag stil in haar stoel. Hij nam haar handen van haar gelaat en lichte haar hoofd op.

„Hemel!“ gilte hij uit. „Ze is dood! Dood! De schok

doen. Het recht moet zijn loop hebben. Rijkdom mag geen verontschuldiging zijn voor diefstal, integendeel! Voor een arme die uit wanhoop steelt, zou die verontschuldiging niet kunnen gelden, voor een rijke mag ze niet gelden.“

„Maar ze is pas twintig jaar, edelachtbare,“ bad de dame.

„Denk aan haar toekomst.“

„Ik kan niets doen, mevrouw!“

De bode klopte aan en trad binnen.

„Het rijtuig is voor!“

De rechter stond op.

„Het spijt me zeer voor u, mevrouw, maar ik kan er thans niets meer aan doen!“

De dame stond op, sloeg haar sluier terug, en riep uit, terwijl ze voor hem op de knieën viel:

„Ook niet voor mij, Otto?“

Hij deinsde achteruit.

„Janna Fokker!“ riep hij verwonderd uit.

„Heb medelijden,“ bad zij. „Mijn vader . . .“

„Vermoordde mijn moeder en vernietigde mijn levensgeluk,“ ging hij somber voort.

„Het was niet uw schuld, mevrouw Spencer, ik weet het.“

De bode trad weer binnen.

„Uw rijtuig wacht, edelachtbare!“

Otto Striening, oud en grijs op drie en vijftig-jarigenleeftijd, nam zijn hoed en stok en ging naar de deur.

„Goeden dag,“ zei hij tot den bode. „Laat mevrouw uit!“

En hiermede vertrok hij, terwijl mevrouw Spencer haar hoofd in haar handen begroef en tranen weende van bitter lijden.



JAN BROM. +

Te Utrecht is den 1en Februari na een smartelijk lijden overleden de bekende edelsmid JAN BROM. Van de belangrijkheid zijns levensarbeid voor de Katholieke sierkunst, leggen zijn talrijke werken een sprekende getuigenis af. — Te 's-Gravenhage is op 67-jarigen leeftijd overleden de heer N. VAN VLIET, die zich in tal van functies zeer verdienstelijk heeft gemaakt, o.a. als bestuurslid v. d. Gem. Handelskursus. — De heer S. I. DE VRIES te Hoorn, oud-lid v. d. Gemeenteraad aldaar en oprichter der bekende firma te Amsterdam en te Hoorn, die op het oogenblik in de modebranche een zoo belangrijke plaats inneemt, heeft Zondag 31 Januari zijn 90en verjaardag gevierd.



N. VAN VLIET. +



S. I. DE VRIES.

vermoordde haar. Moeder, moeder!“ Toen viel hij bewusteloos bij haar neer.

De rechter-commissaris zat in zijn kamer in het gerechtsgebouw, wachtende op zijn equipage die hem naar huis zou voeren. Hij had een drukken dag gehad en voelde zich moe, en toen de gerechtsbode hem meldde dat er een

DANS-AFTERNOON.

WILLY en MADDY ENCLA.



U houdt van muziek, niet waar? U hebt Glück, Grieg, Mozart, Scharwenka, en wie al niet meer, beluisterd. Gij hebt U 'n idee gevormd, hebt het beweeg dier muziek gadeslagen, en toen ge ze hebt zien dansen, gedacht: ja, dat is de lente, dat is de harts-tocht, dat het gracielijk bewegen. Dat heeft U de muziek duidelijk gemaakt, en ge hebt gevoeld dat achter iedere muziek 'n bewegen zit, dat door den dans kan worden naar voren gebracht. Maar zoodra hebt ge geen rag-time gehoord, of ge hebt niet meer gadeslagen, en uw voet heeft alleen meegeklopt op den grond, uw hoofd heeft alleen, als hing het plotseling aan 'n draadje, meegeknikt in het rythme, en ernstig beluisterd hebt ge 't niet. Ik heb vandaag 'n rag-time zien dansen, waarin je voelde, dat er meer in zit. Daar zit meer in. Daar zit in, heel het moderner, bewuster verlangen naar wat van het leven om ons, het leven van iederen dag, het leven zooals het reilt en zeilt, te genieten. Dat is de cadans van de talrijke kleine emotie's, die je doortrillen, bij het gaan door 'n straat, en 't zien van 'n mooien fijn geschooiden vrouwen-voet, van het zien, voor je in den schouwburg van kleine blonde of zwarte krullen, even bewogen vaak, levend-bewogen, tegen het teere blank van de huid, het is de cadans van die spontane verliefdheid op de duizend en een beloften van alles wat lief en mooi wezen kan, en het misschien engros niet is. Vroeger mijmerde je. Liet je je gaan op de walsmuziek als de Donauwellen. Dat was droomen. Dat was geen realiteit. Je hadt er 'n achtergrond van 'n sentimenteelen zonsongedang of 'n maneschijn bij noodig. Dat is uit. Je wordt nu verliefd in 'n tram, op 'n hoek van 'n straat, bij 'n theater-voorstelling of in 'n bioscoop. Je

ziet waarop je verliefd wordt. Je weet 't, je dweept niet meer. Je wilt en je wilt niet. Je laat je gaan en je houdt je in. Je wilt méér en je vréést voor meer. Je tracht vast te houden aan het kleine werkelijke, dat je trof en je drijft tòch door. Het komt op eens en van dichtbij. Het wordt niet geboren uit 'n lang-gekoesterd ideaal, het rijst spontaan voor je, tastbaar, aanwezig. Het is er. En dat trekt je mee onweersstaanbaar. Zoo is de moderne verliefdheid. Zoo is de moderne dans. Ik heb dezen gezien bij Maddy en Willy Encla. Het is de bekoring van het tijdelijke, het aanwezige, de bekoring van lijn, en stand, de bekoring van wat je direct om je ziet, en de bekoring van het te bereiken niet alleen, maar de bekoring vooral van het schoone waardeeren. Een moderne dans is 'n les. 'n Les hoe blij te kunnen zijn, als, wat we aan vreugde bezitten om ons, door 'n emotie levend wordt. 'n Moderne dans is niet de vertolking van het hemelhooge, dat velen slaat met de onmacht het ooit te bereiken, en 'n melancholie om 't leven nalaat vaak; 'n melancholie, dat we geen goden zijn. 'n Moderne dans geeft van wat we hebben, wat we maken kunnen ervan, de vreugde. En die geeft hij, met al het reelee, het misschien korte, nooit zekere, het stijgende en dalende, het méér-willende en het weer verwerpende van onzen tijd van twijfel en sterk verlangen niet te twijfelen. 'n Moderne dans is 'n episode. De duizendmaal zich herhalende en nooit genoeg beleefde. Hij is telegrafisch kort; in z'n rythme is het korte tikken van 'n Morse-toestel. Vroeger waren we lyrisch. Nu zijn we beknopt, kort, haast nuchter. De glijngen van 'n Donauwellen hebben plaats gemaakt voor de moderne korte afgebroken cadans van de rag-time's. Maar de dans leeft nog. Op het andere rythme krijgen we onze nieuwe emotie's, de korte emotie's om het schoone aanwezige en wat niet meer te bemijmeren is, en onze vreugd geeft er vorm en lijn en schoonheid aan. Maar het is niet eeuwig meer, al is 't begeeren tijdeloos. Maddy en Willy Encla geven dien dans Na de rag-time's, de tango, zien we the Hesitation-valse: Hesitation! Armoede en Rijkdom tevens van onzen tijd!

